

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐπισημαίνον διὰ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς κωμωδῶν εἰς τὴν χάριν τῆς παιδείας καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΩΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια Δραχμ. 50. Ἐξέμνητος 25 Τριμήνιος 30. 15.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰφάκτου γράσια διατμ. 50.—
 κωδὴς δολάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ δλων ἐν γέ-
 νῳ ἄλλων Κρατῶν αἰλίαντι 10.
 Ἐξέμνητοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗΚ Τῶ 1870

Ἀρχίσει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 δραμαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐλοῦδηκτου μηνός.

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΑΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδὸς Ἐδριανίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Ἰσοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήνας, 20 Σεπτεμβρίου 1924

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 43

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἐπισημὸν τοῦ Λοχαγῶδ DANRIT

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ναπολέων βιαζόταν νὰ τελειώσῃ κατασκευὴ τοῦς. Ὁ Γιάννης ἐγκατα-
 ἔθηκε πάλι στὸ παλιὸ σπουδαστήριον,
 στὸ Λουῆρο Βρήριε καὶ καὶ τὸν πιστὸν
 Μπουλοῦκο καὶ βυθίστηκε πάλι
 ἀναζητήσεις, στὰ σχέδια καὶ στοὺς
 ολοισμοὺς του.

Μὰ αὐτὸ ποῦ ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ
 ἔννη, ἦταν ἀπελπισία γιὰ τὸν Μαυ-
 ρέκ.

Ὁ καίμενος ὁ Βρεττανὸς ἦταν ἀπα-
 γήρητος ποῦ ἄρισε στὴν Κριμαία
 γιὰ τὴν «Ἰβόννη» του, τὸ ἀγαπημένον
 νόνι. Μὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς στὸ
 ἔρπον θάβρισκε μιὰν ἄλλη «Ἰβόννη»
 οἰα μὲ τὴν παλιά.

Ἐμφάνιστηκε πολὺ, ἔταν, καθὼς
 γαίνε στὸ Παρίσι, ὁ Πέτρος Μπερ-
 τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε
 καὶ παλιὸς φίλος, εὐχαριστῶντας τον
 γιὰ τὴν ζώνη, στὴν ὁποία χρεωστοῦσε
 τὴν κατ' ἐξοχὴν τοῦ μικροῦ Ράσ-
 λ. Μὰ ἡ ἀπογοήτευσή του ἦταν
 γάλη, ἔταν ὁ Γιάννης τοῦ πρότεινε
 τὸν πάροχ θυρωρὸν στὸ γραφεῖο του,
 ἵνα γιὰ τὸν Μπουλοῦκο, ποῦ ἡ κοι-
 τή του τώρα ἦταν μεγαλῦτερη ἀπὸ
 τὴν ἄλλη φορά. Κι' ὁ Μαυρέκ ἀπάν-
 τε νέτα-σκέτα:

—Συνταγματάρχα μου, ἐγὼ χωρὶς
 νόνι δὲ μπορῶ ἰ ἀφίστε με στὴν πυρο-
 λαρχία μου. Θὰ γίνω καλὸς πυροβο-
 χῆς, μὰ καλὸς πορτιέρης δὲ θὰ γίνω
 τέ.

Ὁ Γιάννης δὲ θέλησε νὰ τοῦ χαλάσῃ
 τὴν καρδιά κι' ἔτσι ὁ Μαυρέκ γύρισε
 ἐν πυροβολαρχία του.

Ἐν ἄλλο χρόνο, τὸ 1856, ὑπογρά-
 ρηκε κι' ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων,
 ἡ ἔβαζε ἐπίσημα τέλος στὸν Κριμαϊκὸ
 πόλεμον κι' ἀνέβαλλε γι' ἄλλη μιὰ φορά
 τὴν ἐκάλυψη τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐ-

τοκρατορίας. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ Κρά-
 τος αὐτὸ πέρασε τέτοιον κλονισμό ἀπ'
 αὐτὸν τὸν πόλεμον, ὥστε τὸν ἐπόμενον
 χρόνο ζήτησε πάλι τὴ βοήθεια τῆς Γαλ-
 λίας γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν εἰρήνην σὲ μιὰ
 ἀπ' τὶς ἐπαρχίες του.

Τὴν ἐποχὴν αὐτῆ, ὁ Γάλλος Λεσσέφ
 ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ μεγάλο σχέδιόν
 του νὰ κόψῃ τὸν ἰσθμὸν τοῦ Σουέξ καὶ
 μ' ὅλη τὴν ζηλότυπὴν ἀντίδραση τῆς Ἀγ-
 γλίας, κατόρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πρὸ
 χρήσιμη ἀτμοπλοικὴ γραμμὴ, ποῦ ἐνώ-

νετ τὴ Μεσόγειο μὲ τὴν Ἐρυθρὰ Θά-
 λασσα, τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν.

Ὡστόσο ὁ Πέτρος Μπερτινὸ ἐδλεπε
 μὲ κρυφὴ χαρὰ νὰ πλησιάζῃ ἡ ἐποχὴ
 ποῦ θὰ πῆγαίνε νὰ ξαναῖδῃ τοὺς φί-
 λους του. Ἀπ' τὰ γράμματα τοῦ Φρα-
 τῆσκου ἤξερε πὼς ἡ μητέρα του κι' ἡ
 ἀδελφὴ του θὰ τὸν ἀντάμωναν στὴν
 πρωτεύουσα τοῦ Πεδεμοντιῦνι κι' ἔτι
 τὸν ἐρχόμενο χρόνο ὁ νεαρὸς Ἴταλὸς
 θάμπαινε ἰσθὴ Βασιλικὴ Στρατιωτικὴ
 Σχολή.

Μιὰ μέρα, μέσα σ' ἕνα γράμμα,
 βρήκε ἕνα ξερὸ ἄνθος «μή-με-λησιμό-
 νει» κι' ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ.
 Καὶ βέβαια δὲ λησιμονοῦσε. Ἀπεναντίας,
 λογάριζε τὶς μέρες ποῦ τὸν χῶ-
 ριζαν ἀπὸ τὴν ἄδεια ποῦ θάπαινε,
 ἔταν τὸν φώναζε ὁ συνταγματάρχης
 του:

— Λοχία Μπερτινὸ, τοῦ εἶπε, ἐξή-
 τήσατε αὐτὲς τὶς ἡμέρες μιὰν ἄδεια
 κι' αὐτὸ μοῦδωκε ἀφορμὴ γὰ ἐξετάσω
 μὲ προσοχὴ τὰ ὑπηρεσιακὰ
 σας στοιχεῖα. Ἐχετε ὀχτὼ
 χρόνια ὑπηρεσία κι' ἐπὶ
 τέσσερα χρόνια εἰστε ὑπα-
 ξιωματικός. Στὴν ἀρχὴ τοῦ
 σταδίου σας, βρισκῶ ἕνα
 σοβαρὸ σφάλμα μ' αὐτὸ
 ξεπληρώθηκε ἐλδότελα, ἀφοῦ
 περάσατε στὴν ἡμερησία
 διαταγὴ τοῦ Στρατοῦ τῆς
 Ἀνατολῆς. Ἡ μόρφωσή σας
 εἶναι ἀρκετὴ, οἱ ἐπαγγελ-
 ματικὲς γνώσεις σας ἀρτίες,
 ἡ ἱππασία σας πρώτης τά-
 ξεως. Μι' ἕνα λόγο, δὲν ξέρω
 γιὰτί, πῆ στιγμή ποῦ ἔχετε
 ἔλα τὰ προσόντα νὰ γίνετε
 καλὸς ἀξιωματικός, φαίνε-
 στε σὰ νὰ σὰς φτάνῃ ὁ
 βαθμὸς τοῦ λοχία...

— Συνταγματάρχα μου,
 φοδῶμαι πὼς...

— Ἀφήσατε με νὰ τε-
 λειώσω καὶ κατόπι κάνετε
 τὶς παρατηρήσεις σας. Ἰ-
 στερ' ἀπ' τὶς σκέψεις μου

Ἐὸ γιὸς τοῦ Γιάννη Καρδινακ εἶχε γίνω ἕνα ὄρατο παιδάκι.
 (Σελ. 880, στ. β')

αυτές, αποφάσισα — και σ'αξ είδοποιώ να τ'ο ξέρετε — να σ'αξ προτείνω, σ'αυτή την επιθεώρηση, για τ'ο Σωμύρ. Θα μπήτε σ'ε δυο μήνες...

— Συνταγματάρχα μου, θα προτιμούσα...

— Πώς; τ'όν έκοψε ο συνταγματάρχης; θα προτιμούσατε;... Μά αυτό δ'έν είναι σ'το χέρι σας!

— Μά, συνταγματάρχα μου...

— Φτάνει! Τελειώσαμε!

Και με τ'όν αυταρχικό τρόπο π'όν τον χαρακτηρίζει, ο συνταγματάρχης έκοψε τ'η συζήτηση.

Όταν ο φίλος μας βρέθηκε πάλι σ'την αθή, τοίμπησε τ'ο χέρι του για να τ'δ'η μήπως δ'νειρεθείται. Από καιρό τ'ώρα είχε άφισει κάθε φιλοδοξία. Λογάριαζε να γ'ίνη σ'ε λίγον καιρό έπιλοχίας και να πάρη τ'η σύνταξη του με τ'ο βαθμό τ'ου άνθυπασιση.

Τώρα ήταν είκοσι έφτά χρόνων. Ήταν άργά πιά για να γ'ίνη άνθυπολοχαγός.

Ύστερα, άν έμπαινε σ'τη Σχολή τ'ου Σωμύρ, θ' ανέβαλλε τ'ο ταξίδι του σ'την Ιταλία για τ'όν έρχόμενο χρόνο.

Αλλά μιά νέα σκέψη τ'ου γύρισε τ'α μυαλά. "Αν δ'εν γιν'ταν αξιωματικός, άν δ'εν άνοιγε μπροστά του στάδιο, π'ώς μπορούσε να έχη δικαιώματα σ'την καρδιά τ'ης Μαργαρίτας, π'ου ήταν άπ' τ'ην π'ιδ καλή οικογένεια τ'ου Μιλάνου;

Αμέσως λοιπόν έγραψε σ'τον Φρατζέσκο Ρενούτσι δ'τι κι' αυτός θάμπαινε σ'τη Σχολή τ'ου Σωμύρ για να βγ'η αξιωματικός τ'όν έρχόμενο χρόνο κι' δ'τι, γι' αυτό τ'ο λόγο, ήταν αναγκασμένος ν' αναβάλη τ'ο ταξίδι του.

Τ'όν Οκτώβρη τ'ου 1858, ο Πέτρος μπήκε σ'το Σωμύρ. Σ'τη σοβαρή του φυσιογνωμία, σ'το μελαγχολικό του μέτωπο, σ'το χαρακτήρα του π'ου είχε άρμάσει άπ' τ'ην π'ερα, τ'α δυστυχήματα και τ'ις περιπέτειες, κανείς δ'ε θα μπορούσε πιά ν' άναγνωρίση τ'όν αδιόρθωτο μαθητή τ'ου Πρυτανείου.

Εργάστηκε με άπιστευτο ζήλο και βγ'ηκε σ'ε θαυμάσια σειρά, πράγμα π'ου τ'ού επέτρεπε να διαλέξη τ'ο σύνταγμα, δ'που θα ύπηρετούσε.

Προτίμησε τ'ο 4ο τ'ων Κυνηγών, γι'ατι είχε τ'ην έλπίδα να βρ'η εκεί τ'όν παλιόν ύπολοχαγό του Βωτραίν, π'ου τ'ώρα είχε γ'ίνει λοχαγός.

Ήταν εύτυχημένη ή ήμερα, π'ου ο Πέτρος έφόρεσε τ'ο μπλε χιτώνιο με τ' άσημένια σερήνια και τ'ο κασκέτο με τ'ο χρυσό γαλόκι. Αυτή ήμερα γι'ατι δ'ε μπορούσε να έπισκεφθ'η τ'ους Ιταλούς φίλους του με τ'α λαμπρά αυτ'α ρούχα, γι'ατι σ'τους αξιωματικούς είχε άπαγορευθ'η να ταξιδεύουν σ'το έξωτερικό με τ'η στολή. Παράγγειλε λοιπόν ένα κομψό πολιτικό κοστούμι, έδωσε τ'ην ατζησή του γι' άδεια και μ'ήνυσε για δ'ευτερη φορά σ'το Φρα-

τζέσκο π'ως θάφρουγε. Ήταν τότε Δεκέμβρης τ'ου 1858.

Σ'ε δεκαλέντε μέρες, ο Ναπολέων Γ' είχε π'ει σ'τον Ούμπνερ, τ'όν πρεσβευτή τ'ης Αυστρίας σ'το Παρίσι:

— Αυτ'άμαι πολύ γι'ατι οί σχέσεις μου με τ'ην κυβέρνησή σας δ'εν είναι τόσο καλές όσο άλλοτε. Σ'ας παρακαλώ όμως να π'ητε σ'τον Αυτοκράτορα, δ'τι τ'α προσωπικά μου αίσθήματα δ'εν άλλαξαν.

Η προσφώνηση αυτή, π'ου έγινε σ'ε διπλωματική γλώσσα, μεταφράζεται έτσι:

«— Άγαπώ τ'όν αυτοκράτορά σας με δ'λη μου τ'ην καρδιά, μά ο πόλεμος μεταξύ μας είναι μοιραϊός.»

Σ'ε μερικές μέρες μιά διαταγή τ'ου Ύπουργεius τ'ων Στρατιωτικ'ων άνακαλόυσε δ'λες τ'ις άδειες κι' έριξε δ'τι θα σχηματιζόνταν τρεις στρατιές: μιά σ'τα σύνορα τ'ων Άλπεων, μιά σ'το Ρήνο και μιά σ'το Δούβ.

Τ'ου Πέτρου τ'α σχέδια χάλασαν για δ'ευτερη φορά. Φύλαξε κι' αυτός τ'ο πολιτικό κοστούμι κι' δ'νειρευόταν τ'ώρα να μπ'η σ'τη χώρα τ'ης Μαργαρίτας με τ'ο κασκέτο σ'το κεφάλι και τ'ο σπαθί σ'το χέρι.

Και τ' δ'νειρό του φαινόταν π'ως δ'ε θ' άργουσε να πραγματοποιηθ'η. Σ'τις 3 Μαΐου ή Αυστρία έκήρυξε τ'όν πόλεμο κατ'ά τ'ου Πεδεμοντιού κι' ή Γαλλία κατ'ά τ'ης Αυστρίας.

Ο Αυτοκράτωρ σ' ένα διάγγελμά του π'ρος τ'ο λαό, έλεγε π'ως ή Γαλλία τραβούσε άλλη μιά φορά τ'ο σπαθί για να βοηθήση τ'ους άδυνάτους και να πολεμήση για τ'η δικαιοσύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιε'

Σ'την Ιταλία

"Αν κανείς μπορούσε να συναντήση ένα άπ' τ'ους παλιούς εκείνους στρατιωτικούς π'ου φορούν σ'τη μπουτουιέρα τ'ην άσπρη και κόκκινη κορδελίτσα, άνάμνηση τ'ης έκστρατείας σ'την Ιταλία, και να τ'ου άνασκαλέψη τ'ις άναμνήσεις του, θάλεγε π'ρωτα-π'ρωτα για τ'ην ύποδοχη π'ου γ'ινε σ'το Γαλλικό στρατό σ'το Μιλάνο. Δ'ε θάχε λόγια να περιγράψη τ'όν τρελλό εκείνο ένθουσιασμό ένός λαού π'ου ύποδεχόταν τ'ους έλευθερωτές του, τ'ις θριαμβευτικές άψίδες, τ'όν κατακλυσμό τ'ων λουλουδιών, τ'α φιλιά, τ'ις γιορτές, τ'α πανηγύρια.

Ύστερα τ'ο μέτωπό του θα συνέφιαζε και θα έλεγε με πικρία π'ως ο ίδιος αυτός λαός άργότερα ήσημόνησε τ'ην αδεργεία κι' έγινε σύμμαχος με τ'ους Γερμανούς έναντίον τ'ων Γάλλων.

Κι' άν τ'όν ρωτούσατε τ'ο λόγο αυτ'ης τ'ης μεταβολής, θα σήκωνε τ'ους ώμους:

— Η πολιτική, βλέπετε! θα σ'ας έλεγε.

Και σεις φυσικά δ'ε θα καταλαβαί-

νατε τίποτε. Γι'ατι δ'εν ξέρετε δ'τι, σ'το τέλος τ'ου άπελευθερωτικού πολέμου οί Ιταλοί έμειναν δυσαρεστημένοι άπ' τ'η συνθήκη π'ου ύπόγραψε ο Ναπολέων Γ' με τ'όν Αυτοκράτορα τ'ης Αυστρίας. Μ'ε τ'η συνθήκη αυτή, π'ου είναι γνωστή με τ'όνομα Συνθήκη τ'ης Βιλλοφράγκας, ή Ιταλία έπαυσε τ'η Λομβαρδία, μά ή Αυστρία κρατούσε τ'ο Τρεντινο, τ'η Βενετία και τ'ην Τεργέστη.

Ο Καβούρ, ο πρωθυπουργός τ'ου Βικτωρος-Εμμανουήλ, έδωλε μιά έντονη διαμαρτυρία κι' άπό τότε ο λαός αυτός, π'ου οί Γάλλοι πολέμησαν να τ'όν έλευθερώσουν, έγινε έχθρός τ'ης Γαλλίας. Μά τ'ο π'ιδ π'ερίεργο είναι δ'τι άργότερα συμμάχησε και με τ'ην ίδια τ'ην Αυστρία!

Η πολιτική, έννοείται, δ'εν άπασχολούσε καθόλου τ'όν Πέτρο, δ'ταν π'ου τ'ους τ'ο π'οδι του σ'το Ιταλικό χ'ωμα. Αυτός ένα είχε σ'το νου του: να μπ'η θριαμβευτικά και τ'ο γρηγορότερο σ'το Μιλάνο, π'ου τ'ο θεωρούσε τ'ην καρδιά τ'ης θραίας αυτ'ης χώρας, άφου θάδρισκε κ'ε τ'η Μαργαρίτα.

Σ'τη Γένουα βρ'ηκε τ'ο Μαυρέκ.

Ο Βρετανός πυροβολητής είχε πραγματοποιήσει τ'όνειρό του. Διεύθυνε ένα κανόνι, άπό τ'α καινούργια τ'ων τεσσάρων, με τ'ις έλικοειδεις ραβδώσεις σ'την κάνηνη. Περιττό να προσθέσουμε π'ως καινού τ'ο έλεγε «Υδόννη». Ο Μαυρέκ στήριξε πολλές έλπίδες σ'το κανόνι του κι' οί έλπίδες αυτές δ'ε βγ'ηκαν ψεύτικες.

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΠΑΤΟ!

Ο άνεμος χούφτες, άγκυλιές, είνχνη τ'ο φύλλα άπ' τ'ις φτελιές. Σερτούς, άνάριους, δ'εν άκούς, παρά τ'ους κούφους των άχούς, άνάμεσα άπ' τ'ις μυτρώδες φραγές και τ'ις δ'εντροσειρές.

Σ'τον κάμπο, σ'την πολλή άντηλιά, τρέμουν τ' άφρώλαστια πουλιά... Μιά γ'ρισόλα σ'έρνει βιαστική μιά άσπρη κατοίκα άπ' τ'η βοοκή. Παιδιά π'ου παίζουν, σ'τη σειρά πετάνε πέτρες σ'τα νερά.

Ψυχή σ'τα τριστρατα έρημιά. Λαλιά σ'το δρόμο μας κομμιά. Μοιάζουν τ'α δέντρα τ'α σιητά σ'άν πέτρινα, πελεκητά. Κάι κάνει κρόο, κι' είναι σ'θησά. Κράτα τ'ο χέρι μου σφιχτά!

Άντίο αβγούλες, έκδρομές, κυματιστές βουνογραμμές. Μ'ηδ'ε μπορείς μεσοστρατίς να κάτσης να ξεκουραστής: οί πέτρες μ'ές σ'την έξοχη, έχουν μουσκέψει άπ' τ'η βοοκή.

Φυσάει σ'ις λεύκες, σ'ις φτελιές γυμνώνει ο άγέρας τ'ις φωλιές.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ε Ε Ν Η!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, τ'ε σελ. 323]

Δέλα:—(Με νεροπή). Τ'ο μάδατε;

Ο Παππούς:—Πέρασα τ'ο π'ρωί άπ' τ'ο σχολείο σου και μ'ου τ'όπαγε. Δ'εν ντράπηκες λίγο; Έσύ ένα πλάσμα π'ου... (Η Μαμμά τ'ον κοιτάζει άνησυχή), π'ου δ'εν έχεις κάνει άκόμα ούτε ένα βήμα σ'τον κόσμο. νομίζεις π'ως μπορείς, π'ως έχεις τ'ο δικαίωμα ν' άσβεστεις σ' ένα άνθρωπο π'ου κουράστηκε πιά να περπατάει, σ' ένα άνθρωπο π'ου προσπαθεί με τ'ην π'ερα του, —και π'ερα θα π'ει βάσανα, —να σ'ε δ'ηγήρη, να σ'ε φυλάξη, να σ'ε βοηθήση... (Η Δέλα έσφουάει. Σθυμώνει.) Έσφουάς; Βαριέσαι να κ'ούς; Βέβαια εγώ δ'ε σ'ε χ'αϊδέω σαν τ'η μητέρα σου! Μά δ'ε φταίς εσύ! Φταίει εκείνη π'ου...

Η Μαμμά:—Πατέρα!

Ο Παππούς:—(Διορθώνει). Φταίει εγώ π'ου χ'αϊδούμαι και σ'αυτή τ'ην καρδιά μου με σ'ας... (Σηκώνεται.) Δ'ε πάτε να κάνετε δ'τι θέλετε! Νά σ'ας δ'ω μόνάχα π'ως θα χτυπάτε ύστερα τ'ο κεφαλάκι σας. Μά τέτοιου ξερό π'ου ν'αι κι' αυτό, π'ου θάχει άνίκηκη! (Πάει σ'το βάθος).

Η Μαμμά:—Όψ! Μά είναι άνάγκη να συγχώρεσαι για περασμένα πράγματα!

Ο Παππούς:—(Σαγνάζει). Μά και κ'είνα π'ου θα γ'ίνουν, Σοφία, σ'τα περασμένα έχουν τ'ην ατρία τους Καταλαβαίνωμστε. Δ'εν είναι έτσι; (Πάει σ'το βάθος.)

Τίνα:—Φεύγεις, παππού;

Ο Παππούς:—Ναι κόρη μου. Πάω να έτοιμαστ'ω για να βγ'ω λιγάκι έξω...

Τίνα:—Μ'ε θέλεις συντροφιά σ'την κάμαρά σου;

Ο Παππούς:—Άκου; εκεί! (Σ'τη Μαμμά.) Και πάλι σ'το ένανάξω, Σοφία! Καταλαβαίνωμστε!! (Φεύγει με τ'ην Τίνα).

Η Μαμμά:—(Σ'αν μ'είνουν μόνες.) Δ'εν έκανες καθόλου καλά, Δέλα, να θυμώσεις τ'ο Παππού σου.

Δέλα:—Μά τί φταίω εγώ; Μοναχός του ήμωσε. Εκεί π'οηγαν τελειώσει όλα κι' ήσυχάσαμ'ε, άρχισ να έσφουρηζιες περιβόληδες, μαγεριστές, έπιστάτες, σωλιά!! Η Μαμμά:—Κι' είχε δικιο. Για σκέψου λίγο. Τί είσαι εσύ και τί είναι ο δάσκαλός σου; Σ'ου έπιτρέπεται να στεινέυσας μαζί του; Τί έχεις προσφέρει σ'τον κόσμο εσύ; Τί άνίκηκη σ'ε έχει έσένα αυτός;

Δέλα:—Μήπως δ'εν τ'όν πληρώνομε; Αυτός τ'ο μυαλό του κι' εμεις τ'α λεπτά μας. Ψέματα;

Η Μαμμά:—(Σοβαρεύεται). Μ'ην τ'ην ξαναπεις αυτή τ'η κουβέντα, Δέλα! Π'ρωτα-π'ρωτα δ'εν τ'όν πληρώνεις εσύ, τ'όν πληρώνει ή μομμά σου!

Δέλα:—Μά δ'εν είναι τ'ο ίδιο; (Ύπερφηρα). Δ'ε φτάνει δ'τι είμαι κόρη τ'ης μαμμιάς μου; Η Μαμμά:—Μαζί και τί έχει να κάνει αυτό; Είναι πολύ-πολύ άδύνατο έπιχειρημα! Για σκέψου! Άν ήσουν ένα φτωχό κορίτσι! Άν ήσουν, να π'ούμε, κόρη τ'ης κυρα-Καλλιόπης π'ου μ'ας πλένει...

Δέλα:—(Μ'ε τόνο διαμαρτυρίας). Μ'μ μ!!

Η Μαμμά:—(Στηάζει). Τί θάμινες τότε; Δέλα:—Μαμμά, σ'ε παρακαλώ. Αυτά δ'εν είναι άστεία. Φτάνει π'ου αυτή ή γυναίκα μ'ου κ'άθετα σ'το στομάχι!

Η Μαμμά:—(Άνησυχή). Και γι'ατι;

Δέλα:—Άκου; εκεί, να μ'ου λέει π'ως μ' αγαπάει, επειδή μοιάζω με μιά κόρη τ'ης π'ου πέθανε!...

Η Μαμμά:—(Ταραγμένη). Έ και λουπόν;

Δέλα:—Όραίο κομπλιμέντο, μά τ'ο θεό, τ'α μόνάξω με τ'η κόρη μ'ιάς πλύστρας!

Η Μαμμά:—Δέλα! Ντροπή! Δ'εν είναι λόγος αυτός. Η κυρά-Καλλιόπη είναι μιά πολύ καλή γυναίκα, π'ου σ'ε ξέρει άπό μικρό κορίτσι και π'επει να τ'ην αγαπάς... Δέλα:—Όραία! Σιγά-σιγά θα μ'ου πεις π'ως π'ρέπει ν' αγαπάω και τ'ο σκουπιδιάρη π'ου μ'ας παρνει τ'α σκουπίδια!...

Η Μαμμά:—Γι'ατι όχι κι' αυτόν; Μ'ηπως δ'λοι οί άνθρωποι δ'εν είναι τ'ο ίδιο;

Δέλα:—Μά καλά. Εμεις δ'ε διαφέρουμε καθόλου άπ' αυτούς;

Η Μαμμά:—Αυτό δ'ε θα π'ει π'ως δ'εν π'ρέπει να τ'ους αγαπάς. Όλοι άνθρωποι είναι. Π'ρέπει να προσπαθήεις να γ'ίνεσαι καλύτερη, βοηθώντας όμως κι' αυτούς...

Δέλα:—Όψ, μομμά! Νά χαρές, πάφη. Άπό φιλοσοφία σ'ε φιλοσοφία τ'ο π'αμε σ'ημερα και δ'ε θα μ'ας βγει σ'ε καλό...

Τίνα: (Επιστρέφει).—Πάω, πω, νεύρα ο Παππούς! Έτρεμε δ'λόκληρος...

Η Μαμμά:—Γι' λέει; φωνάζει άκόμα; Τίνα:—Σάπ'ε σε λίγο τόρα. Άρχισ να ντύνεται. Μά τ'α χέρια του πηγαίνανε έτσι... (Τραβίει τ'α χέρια τ'ης).

Η Μαμμά:—Βλέπεις, Δέλα. Δ'εν έκανες καλά να θυμώσεις τ'όν Παππού σου.

Δέλα:—Μά πάλι; Έγώ τ'όν θυμώσα;

Η Μαμμά:—Π'ρέπει ν' άποφεύγεις να τ'όν περσιάζεις. Γ'ερασ πιά και τ'ου κ'άνει κακό. Μά για σκεφθ'ητε. Είναι τ'ώρα π'ερισσότερο άπό εξήντα χρονιά κι' εξήντα χρονιά δ'εν περναίνε έτσι, μέλι-γάλα...

Δέλα:—Εύτυχώς όμως π'ου ξεθυμώνει γ'ηγορα. Μ'ε κανέν' άστείο...

Τίνα:—Όσο γι' αυτό...

Η Μαμμά:—Πάω να δ'ω τί κάνει. Όταν κατέβει, να τ'ου ζητήσεις συγγνώμη...

Δέλα:—Ναι, μαμμά...

Η Μαμμά:—Και μ'ην άρχισετε πάλι τ'ις τρέλλες! Όρα να διαβάσεις λίγο... (Φεύγει)

Τίνα:—Καλά, μαμμά!

Δέλα:—Όψ! Έσκασα σ'ημερα, Τίνα μου. Ο παππούς έπαθε δ'εκα δασκαλίτσα κι' άρχισε να μ'ε ψέλνει, ή μαμμά κ'όλλησε κι' αυτή και τ'ου κ'ράταγε σ'εγκόντο...

Τίνα:—(Γέλαει). Για θυμήσου και τ'ο φλυτζάνι π'ως πετόχησε σ'τον άέρα...

Δέλα:—Χμ! Ύστερα τ'ο στόμα τ'ης Μαριάς π'οχη άνοιξε τ'οόόόόο μεγάλο, σ'α νάδ'ελε να μ'ας καταπεί και τ'ις δυό!

(Άνοιξε τ'ο στόμα τ'ης). Άααα!

Τίνα:—Άμ τ'α μ'ατα τ'ης; Νά! Γουρλωμένα, κόντεναν να πέσουν κάτω.

Δέλα:—(Γέλαει. Σ'ε λίγο.) Δ'ε ξερούμε. Τ'ου τ'όν βρ'άλανε τ'ου Φέξ τ'όν τενεκέ;...

Τίνα:—Για να μ'ην άνοιχτεί. (Γέλαει)

Δέλα:—Α! Μιά ιδέα!

Τίνα:—(Περίεργη.) Τί;

Δέλα:—Έξοχη!

Τίνα:—Μά τί;

Δέλα:—Έξερεις τί να κάνουμε τ'ου Παππού;

Τίνα:—Όχι. Τί;

Δέλα:—Νά ο Παππούς, χωρίς μανηλί δ'εν κάνει. Προσάντων σ'το δρόμο π'ου τ'όν κ'άνει π'εργητό λοιπόν θα τ'ου τ'ο πάρουμε κρυφά τ'ην ώρα π'ου θα φεύγει κι' ύστερα, δ'ταν τ'ορθει να φ'εραρνίζεσαι, θα ψάχνει για μανηλί... Ποό!

Τίνα:—Ναι, μά μ'η τ'ου κ'ακοφανεί πολύ σ'ημερα π'ου είναι θυμωμένος;

Δέλα:—Σιγά! Έπειτα π'ουδ'ε θα τ'ου π'ει π'ως τ'ο κάναμε εμεις;

Τίνα:—Καλό σ'την κυρά-Καλλιόπη. Κάτσε μ'ην κουράζεσαι. Τώρα π'αω να φωνάξω τ'ης μαμμιάς...

Καλλιόπη:—Άσε μ'ην τ'ην άνησυχείς κι' έχει μαμμά δουλειά.

Τίνα:—Α! Δ'εν έχει δουλειά. Σ'τον Παππού είναι. Κάτσε λουπόν.

Καλλιόπη:—Εύχαριστώ πολύ. (Κάθεται διακριτικά σ'τη π'ρωτη θέση π'ου βρ'ίσκει.)

Δέλα:—Πήγαινε μ'ηλως τ'ης μαμμιάς. Τίνα! Μ'ην έχει μαμμά δουλειά ή κυρά-Καλλιόπη κι' άργει.

Καλλιόπη:—(Με πολλή άγάπη σ'τη Δέλα). Όχι, να σ'ας χαρ'ο. Δ'ε βιάζομαι.

Δέλα:—(Σ'την Τίνα) Πήγαινε λουπόν! (Η Τίνα φεύγει). Για φούκα ήσθε, κυρά-Καλλιόπη; Μά π'ότε κ'όλας; Σ'α γ'ηγορα μ'ου φωνάειται.

Καλλιόπη:—Όχι, κόρη μου. (Η Δέλα περσιάζει) δ'εν π'ροκείται για πλύση. Για κάποια δουλειά ήρθα να παρακαλέσω τ'η μητέρα σας. Είναι τόσο καλή ή μητέρα σας... Νά τ'ην αγαπάτε!

Δέλα:—Εύχαριστώ για τ'η συμβουλή. Τ'η μητέρα μου να μ'ην αγαπά;...

Καλλιόπη:—Είναι τόσο εύχρηστή να χ'ει μιά κόρη σ'άν και σ'ας...

Δέλα:—(Μέσα τ'ης). Όψ! Θάξρσις πάλι τ'ις κλάψες. (Λυγιά.) Μ'ε συγχωρείς, κυρά-Καλλιόπη. Π'ρέπει να μελετήσω λίγο πιάνο. (Κάθεται σ'το πιάνο και παίζει με τ'ις πλάτες γυρισμένος σ'τη κυρά-Καλλιόπη).

Καλλιόπη:—Έλευθερα, κυρία Δέλα μου. (Παύση. Τ'η κοιτάζει με στοργή.) Εύτυχημένη. (Μ' άπειρη λύπη.) Δ'εν π'ρέπει να μάθει ποτέ τίποτα... Ποτέ τίποτα... (Σκοπίζει με τ'ο μανηλί τ'α μάτια).

Η Μαμμά:—(Φαίνεται σ'το βάθος με τ'όν Παππού και τ'ην Τίνα). Τί κάνεις, κυρά-Καλλιόπη;

Δέλα:—(Σταματάει τ'ο πιάνο. Σηκώνεται και πάει σ'το βάθος.) Φεύγεις, Παππού;

Ο Παππούς:—Ναι, κόρη μου...

Δέλα:—Δ'ε μ'ου κρατάς κ'είνα; Έ;

Ο Παππούς:—Μπορώ; (Τ'ης χ'αϊδέει τ'α μαλλιά). Δ'εν έξ'ασα τίποτα... Μανηλί; Α! Έχω...

Η Μαμμά:—Κορίτσια, πηγαίνετε με τ'όν Παππού ως τ'ην πόρτα κι' ύστερα καθήστε λίγο σ'τον κ'ηπο. Θέλω να μιλήσω με τ'ην κυρά-Καλλιόπη για δουλειά. Άκούσατε;

Τίνα:—Μάλιστα, μαμμά.

Δέλα:—Πάμε...

Ο Παππούς:—Άντιο, κυρά-Καλλιόπη. Έλάτε, κορίτσια... (Φεύγουν άπό τ'ο βάθος).

Η Μαμμά: (Σ'αν μ'είνουν μόνες). Σούτ! Στάσου να φύγουν π'ρωτα καλά. (Πάει. Περιμένει να δει άπό τ'ο βάθος). Α! Νά, κατέβηκαν κάτω. Έλα τ'ώρα, λέγε. Τί κάνει τ'ο παιδί; Τί ειπε ο γι'ατρός; Για έλα κάτω. (Κάθεται άσιωτά.)

Καλλιόπη:—Τί να κάνει, κυρία Σοφία μου; Τ'α ίδια είναι. Μά μήπως λέει και τίποτα αυτός ο γι'ατρός; Μ'ας έχει βγάλει τ'ην πίστη. Μόνο τ'ο κεφάλι του ξέρει να κουνάει δ'λη τ'ην ώρα...

Η Μαμμά:—Έγώ χ'τες π'ου τ'όν ρώτησα, μ'ους π'ως έχει τρομερή άναιμία και π'ως π'ρέπει να τρώει πολύ καθαρή τροφή και ν' αναπαύεται.

Καλλιόπη:—Έ, τότε έχει δικιο π'ου δ'ε μιλάει σ'ε μ'ας. Έξερει π'ως δ'ε μπορούμε να τ'ου τ'α κάνουμε...

Η Μαμμά:—Τί είναι αυτ'α π'ου λές τ'ώρα; Σ'ου ύποσέθηκα να σ'ε βοηθήσω και δ'εν π'ρέπει ν' άμφιβάλλεις γι' αυτό. Ο π' σου χ'οιιάζεται, μπορείς να χ'ερασι έλευθερα να τ'ο ζητάς.

(Ακολουθεί)

Α.Η. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

611. Μεταγραμματισμός

Μικροῦ νέου τοῦ Αἰγαίου... Τῆς ἀλλάξεως ἐπιχειρῶ...

612. Κρυπτογραφίαν

1 2 3 4 5 6 4 = Ηπειρος... 2 6 5 4 = Κράτος... 3 4 5 = Σύνδεσμος...

613-617. Μαγικὴν Γράμμα

Τῆ ἀντάλλαγῃ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων...

618. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ πρώται συλλαβαὶ τῶν κατωθὶ ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλεὺς τῆς Γραφῆς...

619. Φαρηγνῶσιον

τ-κ-κ-γ-δ-β-β-π-ρο-το

620. Γέφυρα

Γραφῆ τε + δρ. ὦμος Τέτης ὦμος Πλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

621.-625. Lettre Magique... Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous...

626. Anagramme

Je suis un beau coursier. Chassez mon dernier Et le reste mezlez...

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

388. Φασούλι (φά, Σούλι.) — 389. Ὁβίδιος — Ὁ ίδιος. — 390. Αἰγίος-Μαίος.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν

συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν διαθύνουσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας...

Μικραὶ ἀγγελίαι

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάσσον τιμὴν. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50...

Πρωτοφάνης διαγωνισμός

Προκηρῶσθε μέγαν διαγωνισμὸν καρτῶν. Προθεσμίαν μηνῶν. Ὁ ἀντιπρότερος θὰ λαβῇ σὰν εἶμα ἄλλο δροχίμ.

Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας

πολὴ, ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφεῖ ποτὲ.

Διακλασσοῦλα, Διαπλάσσοῦλας

μὴ τὸ βάσεις ματὶ μου, γιατί εἶμαι ὁ ΠΟΔΥ-ΓΙΤΑΝ

Επιστρέφας ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἀρχίζω τὴν ἀλληλογραφίαν

Φάσιμα, περιμένω ἢ μήλα τι γίνεται; ἌΒΘΞ

Ζητῶ μυστικῶς συγγνώμην ἀπὸ δούου

μὸν πέσειν κατὰ τὸ δέουσμα τῆς ἐξοχῆς ἀντάλλαγῃν. Τοὺς ἄπαντά.

Κόψε «ΤΙΤΑΝ»

δταν εἰς μίαν φράσιν ἀπαρτῶται ἓνα ἐρωτησθέν, μὸν φωνάται ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τῆς φράσεως...

Αποκρίονται ἀπὸ ἄλλο ἐπὶ τὴν κίνησιν

τῆς ἀπλάσεως, ζητῶ γιὰ τελευτῶν ἐνθῆμιον ἀδελφῆς τῆς ζωῆς μου...

Με ἀγάπην ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Σὺ καὶ τῆς Ἐννεσίας, ἔλαβα ἑστεῖλα. Ἰακόντι τ. Μισσίνος, Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας, ἑστεῖλα περιμένω.

Προκαλοῦνται ἄπαντες ἐν Ἑλλάδι

καὶ Ἐξωτερικῶν, συλλετὰν γερματοσήμων, καρτῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀρχίζω καὶ ἀρκετοσημένιοι νὰ ἐγγραφοῦν...

Πρὸς ἀκόδιεὺν τῆς μὴ κερδοσκοπίας

αὐτοῦ προσηφείμιν δόρον στοὺς ἀμέσως ἐγγραφομένους μίαν δαμιαστικὴν εἰσίαν...

Προκηρῶσθε διαγωνισμὸν ἀγάλων

καρτῶν. Προθεσμίαν μηνῶν. Βραβεῖα 5 συμμετοχῆ δρ. 1. Ἀθανασιάδην, Σπάρτην.

Με μίαν φοβερὴν λάφυρ ὑκαίνω σὺν

διακλασσοῦμο τοῦ ΑΥΤΟΦΩΤΟ ΚΑΤΕΡΠ

Σὺν Ραβερνίκῳ, Γόγο Ἀστέρην, Μ. Μυστικῶν ἑστεῖλα

ΔΙΑΠΛΑΣΟΝΤΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΥΠΟ-ΣΤΗΡΙΧΤΕ τὸν φταχθὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Ὁ Σάλλογος «ΑΣΤΡΑΠΗ» διαλύεται.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΓΡΟΓ ΑΙΤΕΡΗ, Μ. Μ. ἑστεῖλα

Σ ΑΠΦΗ, γράμμα δὲν ἔλαβα

Με μίαν ἀνακριντικὴν ἀγάλων καρτῶν

ΑΚΚΗΝΗΗ, δὲ θραύσας

ΔΙΑΠΛΑΣΟΝΤΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ἢ ΟΜΟ-ΣΠΩΝΙΑ

ΑΚΚΗΝΗΗ, εὐχρηστικῶς

Διακλασσοῦλα, τῆς σῆς φωνάται

Μιμῶζα, Ἀγκία, Τρελλὴ Γυναικί

ΝΕΦΕΛΗ, πῶς λυπήθηκα

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στέλιον εὐχαριστῶντας

Α ν ἢ ΦΙΛΟΣΟΦΗ δὲ μένει στήν Ἀθήνα

ΚΥΚΛΩΨ

ΠΟΤΕΛΕΞΜΑΤΑ

ΑΝΤΙΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΕΚΛΗΣΙΣ

ΤΙΤΑΝ

ΑΠΦΗ

ΦΙΛΟΣΟΦΗ, γιὰ ἀλληλογραφία

σὺν δὲ φωνάται τὸ γράμμα καὶ τὸ ἀκούει, σὺν μισοῖ καὶ νὰ χωρὶς φέγει ὡς τότε.

Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου, τίς φίλος μου ποὺ ἀπέλθον ν' ἀπαντήσῃ...

Καλὴ Κοίτησα Θεσσαλονίκης, ἀνταλλάσσειν φρονιτικῶς καρτοῦλες...

Ἀγγούλια Π., προσωπικῶς γράμματα ἀποστέλλονται...

Με μὲ μεγάλη μου ἄσκη ἀναγκάζομαι...

ΦΙΛΟΣΟΓ, ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»

ΔΙΑΠΛΑΣΟΝΤΑ: Πάνο σὲ μὴ καλλιτεχνικῆ...

ΑΚΚΗΝΗΗ, δὲ θραύσας καὶ τὸ νηστικῶς...

ΔΙΑΠΛΑΣΟΝΤΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ἢ ΟΜΟΣΠΩΝΙΑ...

ΑΚΚΗΝΗΗ, εὐχρηστικῶς, περιμένω τὰ τετραδία...

Διακλασσοῦλα, τῆς σῆς φωνάται ἢ φανταστικῶς ἀνακριντικῆ...

Μιμῶζα, Ἀγκία, Τρελλὴ Γυναικί...

ΝΕΦΕΛΗ, πῶς λυπήθηκα ἀδελφῆ μου...

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στέλιον εὐχαριστῶντας...

Α ν ἢ ΦΙΛΟΣΟΦΗ δὲ μένει στήν Ἀθήνα...

ΚΥΚΛΩΨ

ΠΟΤΕΛΕΞΜΑΤΑ (μαγικῶν) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ...

ΑΝΤΙΦΡΑΣΕΙΣ: Βραβεῖον Α' Δευκός...

ΠΡΟΣΕΚΛΗΣΙΣ

ΤΙΤΑΝ, σοὺ κηρῶσθε πλέμων...

ΑΠΦΗ, ἔχετε κανένα ἀντίγραφο...

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΑΥΣΙΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἀριθμῶν...